

izmir'in semti köprü, orta yerinde park

1960'lı yıllardı...

İzmir'de, Köprü diye bir semt vardı. Göztepe'den Karataş'a kadar uzanan Karantina semtinin Behçet Uz Parkı tarafındaydı.

1960'lı yıllardı... Geniş zamanlardı.

Konak'tan çan çan çan sesiyle gelen tramvayın adını verdiği Tramvay Caddesi'ne bir adım ötedeydi Köprü. Ama, trolleybüsler almıştı artık tramvayların yerini.

Semtte... İzmir'in ilk dış hekimi, Amerikan Koleji' nin ilk mezunlarından Ayşe Mayda'nın evi, onun karşısında Sevilen Şarapları'nın sahiplerininki, tam karşıda iki gözü görmez Jale'nin küçük tek katlı evi, biraz ötede Alaşehir'in ileri gelenlerinden üç çocuklu Fadil Bey'le Emine Hanım'ın üç katlı evleri, bitişiğinde, bahçesi birörnek çam ağaçlarıyla dolu Tatarı Camisi, az ötede Bergün ve Berrin Kardeşler'in evi, karşısında Mehmetler'inki, bitişiğinde Halepliler'in her zaman ordu kadar kalabalık konağı, öteki sokağın başında Ayhanlar'ın evi, bir sokak ötede Sezenler'inki, köşeyi döndüğünüzde Haluklar'ın iki katlı büyük evi... Haluklar, sonraları Kutucular Apartmanı'na taşınacaklar ve Meltem'le komşu olacaklar, ama henüz Meltem doğmamış.

Evlerin orta yerinde bir park... Bin bir çiçekle bezeli Behçet Uz Parkı... gökyüzü kadar yüksek ağaçları, çeşit çeşit kuşları, mutlu çocuk oyunları, anılarla, öykülerle dolu çok özel bir park. Mahallenin tüm çocuklarının ortak oyun alanı. Sabahtan akşama, dünyanın en güzel oyunlarını oynamaktalar burada. Kaydıraklarından kaymakta, salıncaklarıyla göklere uçmakta, toprağını özgürce eşelemekte, yorulduklarında güzelim ağaçlarının gölgesinde soluklanmaktalar. Akşam olmasa, oyunlar hiç bitmese... Çocuklar mutlular, nesililer bu parkta.

Akşam olduğunda... Konak'tan gelen trolleybüsten inen evin babası, parka uğrar, gökyüzü kadar yüksek ağaçların dallarındaki civıltıcı kuşlarla, şıkır mıkır seslerle oyunlar oynayan çocukların birlikte kurduğu o büyülü dünyaya girer, gün içinde yorulan ruhunu sakinleştirirdi. Hayat ne güzel, ılık, tatlı...

Gelgelelim, akşam yerini karanlık geceye bıraktığında, oyunlardan kopamayan çocuğunu eve götürmek istediğinde, işte o zaman... çocuğu sakinleştirmek öyle pek kolay olmazdı.

Çocuklar mızıldanarak evlerine döner, kuşlar kalırdı parkta. Onların evi orası.

Çocuklar ve kuşlar... arkadaşlıklar, ahbaptılar.

Çocuklar, kuşlar gibi özgür, kuşlar kadar şendiler.

Kuşlar, çocuklar kadar yaramazdılar. Bir o dala, bir bu dala uçup durmaktaydılar.

Aradan zaman geçti... Çocuklar büyüdüler. Kuş olup uçtular başka şehirlere. Oralarda daha çok büyüdüler.

Parkın çocuklarından üçü... Onlar öyle çok özgürleşip, o kadar uzağa uçtular ki... Neredeyse gökyüzüne ulaştılar. Yıldızlar gibi parladılar orada.

Kuşlardan "Minik Serçe" olanı şakır durur oralarda:

"Uçun kuşlar uçun İzmir'e doğru..."

"'Uçun kuşlar uçun İzmir'e doğru' şarkısını çok güzel söylediler Safiye," dedi Ayşe Mayda.

Köprü semtinin özeti gibi bir hayat sürmüş, doksan dört yaşındaki bu kısacık gri saçlı bilge, muzip, akıllı, çocuk kadın... Latife Hanım Köşkü'nün bir so-

kak ötesinde, kendi adını taşıyan sokaktaki 1924 doğumlu güzelim evinde, hemşire sesi gibi usulcacık, yumuşacık çıkan sesiyle, küçük küçük cümlelerle, hazine gibi sakladığı kocaman anılarını anlattı.

Evet, Safiye Ayla çok yakın arkadaşymış, çok da güzel bir kadınmış, yoo Ata onun sesine de, fiziğine de hayranmış. İzmir'e geldiğinde, bu evde kalırmış Safiye. O geldiğinde musiki cemiyeti gibi olurmuş ev. Annesinin ud hocası Rakım Erkutlu, Rüştü Şardağ falan toplanıp fasıl yaparlarmış. Ne neşeli günlermiş onlar. Hayat güzelmiş o günlerde. Arkadaşlıklar özelmış. Cevat Şakir, Necati Cumalı, Avni Dilligil, Ferit Eczacıbaşı, Şerif Remzi... daha pek çok değerli insan arkadaşymış Ayşe Hanım'ın.

Behçet Uz?.. O mu? O bambaşka biriymiş. Köprü'deki bu evi satın aldığında, bahçe işleri için ondan yardım istediğinde, onca işinin arasında koşup gelmiş yardımına. Ziraattan anlarmış. Ne de olsa İzmir Fuarı'nı fuar yapan adammış o.

Ha, bir de Ayhan Aydan varmış, ünlü soprano. Çok iyi arkadaşmışlar. On iki-on üç yaşlarındayken, okuldaki müzik öğretmeni kızın sesini keşfedip, Ata'nın kurduğu konservatuara göndermiş. Dünyada az bulunan bir sopranoymuş. Bir *Madam Butterfly* söylemiş... gerisi yok... muş. A! Sokakta bir soprano daha varmış, Pakize Suda'nın ablası... Adı? Kız kardeşi Seniha bilirmiş, bir sorup gelsinmiş ona, alo, Seniha...

Pakize'yle Sezen çok samimi arkadaşmışlar. İki-si de ele avuca sığmaz çocuklarmış...

Haluk? Onun da babası hatırı sayılır sigortacılarıdanmış. Çok da güzel taklit yaparmış. Çocuğa da ondan mı geçmiş ne?

Meltem mi? Meltem Cumbul?.. Hatırlayamadım hemen, küçüktür o herhalde, öyle mi, o zaman Seniha da bilmez onu.

Ayşe Hanım'ın gözleri küçüldü. Fazla düşünceden yoruldu.

Anılar bitmez. Sağlıcakla kalın, Ayşe Hanım.

Anılar... Hikâyeler... Onları anlatanlar, yüreklerindeki cümleleri kurmadan, bir nokta, bir virgül eklemeyen, çoğaltmadan duramazlar.

Köprü denince de, anılar, hikâyeler büyük, çok büyüktü, çocuklarsa birer dev...

şarkılarla
konuşan
çocuk

SEZEN 17